

Sygn. akt II CSK 445/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa "D." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w K.

przeciwko P. H.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty
postępowania kasacyjnego w kwocie 780 (siedemset
osiemdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda „D.” spółki z o.o. w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2013 r. oddalającego apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 września 2012 r. oddalającego powództwo przeciwko P. H. o ochronę dóbr osobistych Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., a więc oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Rozpatrywana skarga nie spełnia powyższych powszechnie aprobowanych w judykaturze i orzecznictwie wymogów. Skarżący wprawdzie podniósł, że skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem Sąd drugiej instancji niewłaściwie zastosował prawo materialne, ale po pierwsze nie wskazał w tej części skargi kasacyjnej, o jakie przepisy prawa materialnego chodzi, a po drugie nie zawarł w skardze wyodrębnionego wyводу prawnego wskazującego, w czym przejawia się „oczywistość” ich naruszenia (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aw
db